

Sygn. akt IV CZ 75/13

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk (przewodniczący)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Marian Kocon (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa J. Z.

przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego

w L.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 12 września 2013 r.,

zażalenia strony pozwanej

na wyrok Sądu Apelacyjnego

z dnia 14 maja 2013 r.

uchyla zaskarżony wyrok.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 maja Sąd Apelacyjny uchylił wyrok Sądu Okręgowego w L. z dnia 27 czerwca 2011 r. w sprawie z powództwa J. Z. przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego w L. Powód dochodził odszkodowania za przewlekłość postępowania w sprawie o przywrócenie do pracy. Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Apelacyjny stwierdził, że nie została rozpoznana istota sprawy przez Sąd Okręgowy. Błędna ocena prawna tego Sądu skutkowałą zaniechaniem postępowania dowodowego w kierunku ustalenia wysokości szkody.

Orzeczenie zaskarżył pozwany zarzucając naruszenie art. 386 § 4 k.p.c. Pozwany wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w całości i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uzasadniając uchylenie wyroku Sądu Okręgowego, Sąd Apelacyjny wskazał, że konieczne jest zwłaszcza ustalenie kiedy powód stał się niezdolny do pracy, czy pozostawał bez pracy w czasie trwania procesu, czy otrzymał w tym czasie jakiegokolwiek świadczenia finansowe i z jakiego tytułu. Wskazane okoliczności stanowią co najwyżej uzupełnienie podstawy faktycznej przyjętej w sprawie, w kierunku ustalenia wysokości szkody oraz ewentualnego przyczynienia się powoda do jej powstania. Zasadnicze ustalenia faktyczne związane z powództwem opartym na art. 417 k.c. poczynione przez Sąd Okręgowy nie zostały zakwestionowane przez Sąd Apelacyjny.

Samo uzupełnienie podstawy faktycznej orzeczenia z uwagi na odmienną ocenę prawną nie stanowi nierozpoznania istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c., ani nie uzasadnia przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. W orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że obie przesłanki z art. 386 § 4 k.p.c. muszą być rozumiane wąsko, gdyż taki jest powszechnie wskazany cel przepisu. Powyższy wniosek wynika również z właściwości postępowania apelacyjnego, które obejmuje merytoryczne rozpoznanie sprawy. Sąd odwoławczy, kontynuując postępowanie przed sądem pierwszej instancji, rozpoznaje sprawę na nowo

w sposób w zasadzie nieograniczony (por. uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55).

Uznając zarzut naruszenia art. 386 § 4 k.p.c. za uzasadniony, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok, a orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego pozostawił, zgodnie z 108 § 2 w zw. z art. 398²¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c., Sądowi Apelacyjnemu.